

Aby mohla i po své smrti pomáhat, odkázala seniorka svůj majetek Charitě

Paní Marta svůj život zasvětila pomoci druhým a i po své smrti chce konat dobro. Proto se rozhodla na sklonku svého života rozdělit svůj naspořený majetek a na základě letitých zkušeností a sympatií část z něj odkázat Charitě Česká Lípa, organizaci, u jejíž začátku sama stála jako dobrovolnice a jejíž práci věří a fandí.

„Celý život jsem tvrdě dřela, sama jsem se starala o syna, myslím samozřejmě i na něj, ale zároveň vím, že můžu udělat i krok, který mě přesahuje a díky kterému tu po mně zůstane ještě něco víc,“ říká aktivní šestaosmdesátiletá seniorka, které nechybí stálý úsměv na tváři, ačkoli si za svůj život prožila mnohá příkoří, která, jak sama říká, zvládla jen vlastní silou vůle a s Boží pomocí.

Paní Marta se narodila v malé slovenské obci, kde jako dítě prožila druhou světovou válku. Pro jednoho by tato zkušenost byla nepříjemným zážitkem na celý život, paní Marta však navíc jako náctiletá prodělala tuberkulózu, oslepla na jedno oko a kvůli zánětu pobřišnice přišla o možnost mít vlastní děti. Všechny tyto zdravotní peripetie ji však posílily na duchu a nasměrovaly její život k pomoci druhým.

Jako absolventka zdravotnické školy začala svou profesní dráhu v ostravské nemocnici, kde pomáhala všem bez rozdílu a navíc si do Ostravy převezla vážně nemocnou maminku, kterou za každodenní péče doprovodila na onen svět. Ani soukromý život neměla paní Marta jednoduchý. Z prvního manželství se vyvázala sama kvůli manželovu přílišnému pití, druhý manžel ji opustil kvůli jiné ženě.

Hvězda naděje vysvitla paní Martě v jejích osmatřiceti letech, když se ujala jedenáctiměsíčního miminka z kojeneckého ústavu. „Přišlo mi to přirozené, od první chvíle jsme patřili k sobě,“ vzpomíná paní Marta. Ačkoli v pozdějších letech radost vystřídalo rozčarování, poté co byl syn v sedmnácti letech usvědčen z krádeže auta a v následujících letech dokonce odsouzen na jeden rok vazby, jejich vztah zůstal živoucí, se synem si sporadicky telefonují a navštěvují se.

Do České Lípy se paní Marta přistěhovala v polovině 80. let za prací a svůj svatostánek našla ve zdejší bazilice Všetech svatých. Zde se po několika letech seznámila s Evou Ortovou, která na sklonku 90. let založila českolipskou Charitu. A paní Marta, v té době důchodkyně, okamžitě kývla na nabídku stát se jednou z prvních dobrovolnic organizace. Po tři roky jezdila s oblečením do uprchlického zařízení v Bělé-Jezové, starala se o seniory či pomáhala trávit aktivně volný čas dětem z ulice.

„Celý život jsem chtěla pomáhat druhým a Charita mi umožnila pokračovat v těchto aktivitách i v důchodovém věku,“ říká paní Marta.

I přesto, že se organizace stále více profesionalizovala a dobrovolníky nahradili stálí zaměstnanci v registrovaných službách, její kontakt s Charitou neustal. V následujících dvaceti letech paní Marta Charitu pravidelně navštěvovala a sledovala dění v organizaci. „Započaté vazby již nešlo jen tak zpřetrhat. Pokaždé, když jsem s Evou v kontaktu, tak mě nabíjí energií stejně jako před dvaceti lety.“

Ve své závěti myslí paní Marta jak na svého syna a svého vnuka, tak na pomoc druhým – tímto krokem chce i nadále pomáhat především dětem z neúplných rodin, a to ideálně prostřednictvím profesionální organizace, která má o dění přehled.

„Ať už po mém skonu použije organizace peníze kamkoli, vím, že všechny jejich kroky jsou vždy smysluplné. Jsem ráda, že mohu pomoci,“ říká paní Marta a zasněně dodává: „Kéž by nás takových bylo víc.“